

«Տերթամ Սասուն, բերիմ թալան, քեառսուն էրկէն կնիկ դէ-
վա բառնան, կարճ կնիկ՝ էրկանք աղան, աղջկտեր՝ արմաղան»:
Ապա դիւ գնացըր, էդաքան կարըճ մարդ տարըր, յիւր ի քիւ-
մարդիր:

142. Կըսի.—Մէլըք, Դաւիթ սկօն կարըճ ի, խաղար էն-
պէս էլ էրթայ, Դաւիթ սկօն տը կուտուրի, յըմեն էլ տպանի:

—Սո՛ւտ մի ըսի, կըսի Մէլըք, դիւ փակիր իս, պաղկուիր
իս, իկիր իս. իս գտիմ վուր դիւ Դաւթըն չը՛ս տսիր ի:

—Վըէ՛ չըմ տսիր, կըսի Կուզ Բատին, իս յառէջ կգէր.
յիտիւանց տիտայ մէկ ջիւջ-ահագին ծառւ քօքախօսն իր էրիր.
էդա բառտի ծառ դրիր էր յիւր թիվի վերայ, ծէրը բռնիր էր.
քեօքեօ՛վ զարկից, մէկ դիր աջու զարկից, մէկ դիր ձախու զար-
կից. յըմենն էլ սպանից, լցից դիտը մէջ. շատ կարըճ աղայ
ըլեր ի Դաւիթ, սկնայ կարըճ չկայ:

143. Էդա սպանուկ մարդիրու տիրուանք կըսին.

—Ապա Մէլըք, մինք ինչ ըսինք քիւ խելքին, քիւ դաւին
ի՞նչ էր Սասունայ խիտ. դիւ Կուզ Բատընայ խուսը էրիր. մի
կտրիճ մարդ իր յըմէն տարաւ, սպանիլ տուից:

144. Մէլըք կըլնը, կգեայ տուն, կըսի.—Ս՛խ մարէ, ս՛խ
մարէ, իս էն օր Դաւիթ տպանէր, դիւ չը թուղիր. մկայ էլ
Դաւիթ սկնայ բանիր կէնի:

—Հա՛, կըսի մէրը, դիւ իմ խապար չէրիր, Կուզ Բատընայ
խապար էրիր:

Էսաց.—Իս քիւ խապար ինչ էնէր:

145. Էսաց.—Վուր դիւ իմ խապար էնէր, քիւ պտըր
ախպէրն էր Դաւիթ, տարըն էրկուր դիր տէրթէր տեսնէր, հալա
Դաւիթն էլ տը կանչէր բերէր Մսըր՝ քեօ տուն. էն գեախ կու-
րանէր, կըսէր, ըճը ախպէր կայ. է՛լ մարդ չէր կէրի քիւ վե-
րայ խուսը:

Կըսի.—Մարէ՛, իս տաճիկ Դաւիթ խայ, վըէ՛ կըլնը ըճը
ախպէր:

146. —Մէլըք, է՛, քիւ խիւր չի կտուի. շատիր քիւրտ
խայ կըլըն ախպէր. մէ մէկի տուն կերթան, շատ վոճ կը կըտ-
ուին. էն Դաւիթն էլ մի պախած շախած աղէն էր, վուր
դիւ Դաւթը խիտ աղէկ ըլնէր, Դաւիթ քիւ խուսը տա-
նէր: Աղէ՛կ, Դաւթը մօտ չգնացի՛ր, Դաւիթն էլ չի կանչի՛ր
քեօ տուն. էլ քիւ դաւին ի՞նչ էր Դաւթը խիտ. վուր դիւ
ճամբիւր եօթ տարուայ խարճ ուզի՛ր, էդա քեառսուն էրկէն,
քեառսուն կանճ կընկըտիր ինչ էր. քեառսուն աղջկտեր ինչ
էր: Քիւ արուած վուր դիւ էրիր, հալա Դաւիթ ինչ ի էրիր,
Դաւթը արած հալա քի՛չ ի: